

NIEUWSBRIEF

SEPTEMBER 2024

Dagelijks brood

Daar stonden ze weer, op de airport waar ik na een reis van 25 uur was aangekomen; Moises en zijn vrouw Dazmira, een bevriend echtpaar uit mijn tijd in Beira. De jaren dat ik dáár woonde, kon ik heel eenvoudig met een taxi naar huis. Nu ik op het platteland woon, is het lastiger om thuis te komen. Zij brengen me de laatste jaren met hun auto. Ode aan hen én aan de mensen in Nederland die me met regelmaat naar Brussel brengen of

daar ophalen! Voor mij van onschatbare waarde, die praktische gunsten die minder zichtbaar zijn, maar wel schakels in de ketting die maken dat ik mijn werk hier kan doen! Eind vorig jaar had ik een oproepje in de PZC -Zeeuwse krant- geplaatst bij 'lezers-voorlezers'; of iemand een gitaar beschikbaar had voor Mozambique, zodat ik de themaliedereren die bij de lessen horen, muzikaal kan begeleiden. Maar liefst zeven gitaren kreeg ik aangeboden en ik heb er een paar uitgezocht. De gitaar die ik nu bij me had, geef ik aan een student van de lerarenopleiding.

Begin juni was ik naar Nederland gevlogen. De eerste weken waren ronduit akelig. Het was de eerste keer terug op Zeeuwse bodem na het overlijden van mijn moeder. Soms wist ik niet waar ik het zoeken moest. Ik zocht dan houvast in m'n aantekeningen, door de jaren heen gemaakt van lessen klassiek Hebreeuws -deze taal heb ik in de loop van de jaren als *helend* ervaren- en terwijl ik door mijn

notities bladerde, viel m'n oog op een zin die me eerder ook al eens had geraakt: *'Het is aan jou of je de tarwe de tarwe laat of dat je er een brood van bakt.'*

Walcheren is voor mij één van de mooiste plekjes van de wereld en het tarwe stond volop te wuiven op de akkers. Terwijl ik daar met regelmaat langsfietsde, was het net of ze fluisterde en me erop wees dat ook ik een aantal tarwehalmen in m'n handen heb en zo kwam de moed terug om broodjes te bakken hier in Afrika..

In Lamego kwam ik Chico weer tegen; breedgeschouderd, gespierd en bijna altijd goed gemutst, ook al bezwijkt zijn hart soms onder de zorgen. Vorig jaar vertelde hij me *gewond te zijn als een buffel*. Zijn vrouw was vreemdgegaan en zwanger; van wie is de vraag. De baby werd een paar maanden geleden geboren met een SOA; de oogjes wilden niet open en er kwam pus uit. Dit kan blindheid veroorzaken. Chico is nu al voor de tweede keer ergens werkzaam waar de salarissen met regelmaat niet uitbetaald worden. Zijn vrouw heeft hem meermaals beschuldigd een *armoede mentaliteit* te hebben; haar buurvrouwen hebben soms heus schoteltelevisie (..) waarop de Braziliaanse soapseries te zien zijn. Mensen menen vaak dat ze daar in Brazilië inderdaad in die luxe leven. Zo luisterde ik onlangs een podcast, waarin verteld werd dat Nederlandse jonge meiden soms óók denken dat modellen en *influencers's* morgens zo mooi

wakker worden, zoals ze eruit zien op hun bewerkte foto's (..). Met alle ontevredenheid van dien! Naast het hebben van tv hebben de buurvrouwen van Chico's vrouw meer geld te besteden en rijden hun mannen op een brommer. Ik sprak de vrouw onlangs en vertelde dat ik het wel herken, het kijken naar mensen vlakbij die méér hebben en dat het dan moeilijk is om tevreden te zijn. En toch is het vaak beter

om in goed gezelschap een geroosterde maiskolf te eten met een slok water, dan met gelakte nagels en op hoge hakken je te goed te doen aan een stuk geitenvlees met een flesje cola. Vorige week sprak ik Chico opnieuw. Hij vertelde dat zijn vrouw jarig was geweest. Hij had haar een dagje meegenomen naar Beira, naar het strand; ze had nog nooit de zee gezien. Dat is nog eens sterk voor een gewonde buffel!!

In een boekje dat ik meekreeg van een vriendin las ik een stukje dat me zéér diep raakte. Het gaat over een oude, gehavende en bekraste viool. De veilingmeester vond het eigenlijk niet de moeite waard tijd te besteden aan de verkoop van het oude ding. Toch hield hij 'm omhoog. 'Wat biedt u?' Er werden schamele bedragen genoemd van één, twee en drie dollar. Van achter uit de zaal kwam een oude, grijze man naar voren lopen, die de strijkstok pakte. Hij veegde het stof van de viool en draaide de loszittende snaren vast. Toen speelde hij een melodie, zo puur en mooi dat het leek of de engelen zongen. In de zaal werd het muisstil en uiteindelijk werd de viool voor drieduizend dollar verkocht. De hand van de meester, die maakt het verschil! Of het nu gaat om muziek uit een oude viool of om een broodje gebakken van een paar tarwehalmen. Hij maakt, Hij bakt er wat van. Ode aan Hem!

Groet,

Leone

Ondersteuning is mogelijk door een gift over te maken naar AIM International, bankrekeningnr. NL91 RABO 0155 6577 12 o.v.v. 'ondersteuning Léonie'.

Uw gift is fiscaal aftrekbaar.

THUISFRONTCOMMISSIE:

Willeke de Pagter (voorz.) pagte056@planet.nl

Wilma Boone (secre.) wilmaboone@outlook.com

Aart (penm.) en Lenny Prinsen

Petra Schot

www.leoniedieleman.wordpress.com

leonie.dieleman@outlook.com